

19-00 00000000000:00000000 00000000!



"உலகம் என்ன நிறம்" என்று யாராவது இன்னொருவரைக் கட்டிடால் அது ஒரு விசித்திரமான களே வியாகவவே இருக்கும். அது வானவில்லின் ஏழு வர்ணங்களையும், அவற்றின் எண்ணற்ற கலவகையையும் கொண்டது என்று தான் யாரும் பதில் சொல்லியிருப்பர். பிறவிக் குரூடனாயிருந்தால் "நிறமா? நிறமென்றால் என்ன? எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லையே?" என்று பதிலளித்திருப்பான். ஆனால் ஸரீ தரின நிலை வறே. அவன் நல்ல பார்வையுடன் பிறந்து, நல்ல பார்வையுடன் வளர்ந்து, காட்சிப் புலனின் திறனால் சித்திரக் கலஞானாகி இரவும் பகலும் வண்ணங்களடைபற்றிய எண்ணங்களில் தன் மனதை மூற்றிலும் பறி கொடுத்து வாழ்ந்தவன். அப்படிப்பட்டவனுக்குக் கட்புலன் போனதும் ஒரே ஒரு நிறத்தைத் தான் அவன் காணக்கூடியதாயிருந்தது. குரூடனாலும் காணக்கூடிய அந்நிறம் கறும்பு நிறம்தான். ஆனால் கறும்பென்பது ஒரு நிறம்தானா? எல்லோரும் அதை நிறமென்றே நினதை துக்கொண்டாலும், கறும்பு உண்மையில் ஒரு நிறமல்ல; நிறம்தெடுவாமற்ற வர்ண விறுமையே கறும்பு என்பர் விஷயம் தரெந்தவர்கள்.



ஸரீ தர் ஓர் இருட்டிலகத்தில் புகுந்துவிட்டான். விடியாத நிரந்தர இரவொன்று அவனைச் சீழ்ந்தது. அந்தக் கரிய உலகத்தில் வாழ்க்கையின் சகலத்தையும் இழந்துவிட்டது. போல் அவன் இருதயம் இரத்தக் கண்ணீர் பெருக்க ஆரம்பித்தது. பலமான ஓர் ஆயுத்தினால் தலையில் மோதினால் மட்டையில் ஒரு ஸ்தம்பித நிலைமை ஏற்படும்ல்லவா? ஆரம்பத்தில் இருட்டின் மட்டம் அப்படிப்பட்ட நிலையைத் தான் அவனுக்கு ஏற்படுத்தியது. பல தினங்களாக நீதித்தஸ்தம்பித நிலைமை சிறிது சிறிதாகத்

தளர் சியடயை ஏறக் குறையைப் பத்து நாட்கள் வரை ஆகிவிட்டன. இப்பத்து நாட்களும் அவன் அதிகம் பசேக் கட்ட வில்லை. அம்மாவை எங்கும் அகலவிடாது அவள் கையை அழுத்தமாகப் பற்றிக் கொண்டு கட்பிலிலோ ஒரு ஒரு சாய்மணை நாற்காலிலோ உட்கார்ந்து திருப்பான். "அம்மா நீ எங்கும் போய் விடாதே. கண்ணற்ற நான் நீயும் போய் விட்டால் என்ன செய்வனே? நீ தான் என்கண், அம்மா, சில பணிகளும் அம்மாக் கண்ணு என்று பெயர் இருக்கிறதல்லவா? அப்பெயர் உனக்கு நல்ல பொருத்தம். நீ என அம்மாக் கண்ணு" என்று தாயின் தோள்களைப் பற்றிக் கொண்டு குழந்தை போல் ஏதேதோ பசினான். தாய்க்கோ படிபிடித்தது போன்ற நிலை, எந்நேரமும் அவனுக்குப் பக்கத்திலேயே இருந்ததால் சரியாகத் தலைவாரிக் கொள்வது கட்ட இல்லை. அவன் கட்டையும் களைவிகள் சில அவள் அபிவயிற்றை எரியவைத்தன. "அம்மா நான் ஏன் இந்த உலகத்தில் பிறந்தனே? நீ ஏன் என்னைப் பெற்றாய்? அப்பாவதைத் திருபதிப்படுத்த என்னால் அமுதாவகை கல்யாணம் கட்ட முடியவில்லை. நான் திருபதியடயைப் பத்தாவகை கட்ட முடியவில்லை. யாரும் திருபதியற்ற வாழ்வு. எனக்கும் இன்பமில்லை, அப்பாவும் இன்பமில்லை. உனக்கும் கட்டத்தான். இவற்றை எல்லாம் பார்த்து நீ எவ்வளவு வதேனைப் படுவாய் என்று எனக்குத் தெரியும். போதாததற்கு கண்ணும் போய் விட்டது. அம்மா என்கண்கள் மீளும்மா?" என்று கட்டேடான் அவன். பாக்கியம், "ஸ்ரீ தர், உன்கண்ணுக்கொன்றுமில்லை. சீ க்கிரமே சுகமாகிவிடும் என்று டாக்டர் கூறுகிறார்" என்று பதிலளிப்பான். மகனின் களைவிகளுக்கு இப்படிப் பொய்யான பதில்களைக் கூறும் போதெல்லாம் அவன் கண்களில் நீர் வழியும். அழுவான். ஆனால் அது அவன் காதுகளில் வீழ்ந்து விடக் கூடாதென்று சப்தம் போடாது பல்லகைக் கடித்துக் கொண்டு மௌனமாக அழுவான். இருந்தாலும் எப்பொழுதும் தாயோடு நெருங்கி உட்கார்ந்துக் கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீ தருக்கு அவள் அழுகை சில சமயங்களில் தெரியவே செய்தது. அப்படிப்பட்ட நேரங்களில் அவன் கண்களைத் தன் கைகளால் தடவிவிட்டு, "அம்மா, ஏன் அழுகிறாய். அழாதே." என்று சொல்லிக் குழந்தையின் தலையைத் தடவுவது போல் அம்மாவின் தலையைத் தடவி, திறுதல் கூறுவான் அவன். அந்த நேரங்களில் "ஐயோ மகனே" என்று தன்னைய அறியாமலே கதறி விடுவான் தாய்.

"அம்மா, நீ ஏன் என்னைப் பெற்றாய்" என்ற களைவிக் குப்பாக்கியம் "எங்கள் குலம் விளக்கமடயை உன்னைப் பெற்றனே. உன்னை எந்த நேரமும் என்பக்கத்தில் வைத்து விளையாடப் பெற்றனே. நீ என்னோடேயே எந்நேரமும் இரு ஸ்ரீ தர்." என்ற உணர்ச்சிவசமாய் உரப்பான்.

"இல்லை, என்னைப் போன்றவர்கள் இவ்வூலகில் பிறந்திருக்கவே கூடாது" என்பான் ஸ்ரீ தர்.

ஒரு நாள் "அம்மா, இவ்வூலகில் பணம் இன்பம் தரும் பொருள் என்று சொல்கிறார்கள், அது முழுப் பொய். எனக்குப் பணத்திற்கு ஒரு குறையைமில்லையே. இருந்தும், வாழ்க்கையில் நான் கண்ட இன்பம் என்ன? அப்பாதானே இந்த இலங்கையில்லையே பெரிய பணக்காரராம் - அப்படியானால் அவரின் ஒரே வாரிசான நான் தானே இந்த நாட்டின் ஆளப்

பேசுகிற பெரிய பணக்காரப் பிள்ளை? இருந்தும் நான் விரும்பிய பணத்தை என்னால் மணம் முடிக் க முடியவில்லையே. இப்பொழுது கண்ணும் போய் விட்டது. எனது பணத்தால் இவற்றைத் தடுக்க முடியவில்லை. நான் இப்படிப் பெரிய பணக்கார வீட்டில் பிறக்காமல் பதமாவதைப் போல் ஓர் ஏழை வாதியார் வீட்டில் பிறந்திருந்தால் எப்போதோ அவளைக் கல்யாணம் செய்து சந்தோஷமாயிருந்திருப்பேன். இல்லையா அம்மா? மறு பிறப்புப் பற்றிச் சொல்லுகிறார்கள் எல்லா - அப்படி ஒன்றிருந்தால் நிச்சயம் நான் என் மறு பிறப்பில் ஓர் ஏழை வீட்டில் தான் பிறக்க விரும்புவேன். எங்கள் பெரிய மாளிகையை விட ஏழைகளின் குடிசைகளில் தான் இன்பம் அதிகம். அவர்கள் எங்களதைப் போல் போலி அந்தஸ்துக்காகத் தங்கள் வாழ்க்கையைத் தாங்களே நாசமாக்கிக் கொண்டு கஷ்டப்படுவதில்லை. ஆனால் ஒன்று அம்மா. நான் எங்கே பிறந்தாலும் நீ தான் என் அம்மாவாக இருக்க வேண்டும். நீ இன்று கட்ட அப்பாவைப் போல அந்தஸ்து அந்தஸ்து என்று சாகவில்லை. ஆனால் அப்பா கட்ட பணக்காரராகப் பிறந்ததால் தான் இப்படி இருக்கிறார். ஏழையாகப் பிறந்தால் சரியாகப் போய் விடுவார். அவர் மீது கட்ட எனக்கு வறறுப்பில்லை. என் மீது அவருக்கு இருக்கும் அன்பைச் சொல்ல முடியாது. என்னம்மா, அப்பாவைக் கு என் மீது அன்புதானே" என்றான்.

பாக்கியம் "அதில் சந்தேகமா? உனக்காக அவர் தன் உயிரையும் கொடுப்பாரடா" என்றான்.

ஸ்ரீ தர் "அவர்தான் என்ன செய்தார்? பணக்காரன் ஏழை என்று பார்க்கும் உலகத்தில் இந்த அந்தஸ்து என்ற பிரச்சினை இருக்கத்தான் இருக்கும். ஆனால் இவ்வல்லகில் எல்லோருமே பணக்காரராகவோ ஏழைகளாகவோ இருந்துவிட்டால் பிரச்சினை ஒழிந்துவிடும். பண விஷயத்தில் எல்லோருமே சமமாக இருக்க வேண்டுமென்று சூரஷேச் சொல்லுவான். அவன் அறிவாளி. அவன் சொல்வது சரி போலத் தான் தெரிகிறது" என்றான்.

சில சமயம் கருடனின் அந்தகார உலகத்தைப் பற்றியும் அவன் பேசுவான். "அம்மா மோகனா அழகான கிளி. பளபளக்கும் பஞ்சவர்ணங்களோடும் அது எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறது. ஆனால் இப்பொழுது எனக்கு அதன் வர்ணங்களால் பயனேயில்லை. மோகனா இப்பொழுது எனக்கு ஓர் ஒலியாகிவிட்டது. ஏன், நீ யும் கட்ட அப்படித் தான். உனது சிவந்த கன்னங்களில் ஓர் சூழி இருக்கிறதல்லவா? சூரஷேக் கட்ட அது மிகவும் அழகாயிருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறான். ஆனால் அதனால் எனக்கு ஓர் பிரயோசனமேயில்லை. மோகனாவைப் போல நீ யும் எனக்கு ஒலிதான். மனதுக்கு ஆறுதல் தரும் இன்ப ஒலி. ஆனால் நீ சமீபத்தில் வந்திருக்கும் போது உன்னுடலில் இருந்தும் உன் கட்ட தல்தலைத்திலிருக்கும் மணமும் வீசுகிறது. அதனால் நீ ஒலியோடு மணமுகிவிட்டாய். ஆம்மா எனக்கு உலகமே ஒலியாகவும் மணமாகவும் தான் தெரிகிறது." என்பான்.

சில சமயம் அந்தகர்களதைப் பற்றிய பெரும் கவிஞர்களின் கவிதைகள் அவன் நினவுக்கு

வரும். அவற்றை அம்மாவாகக் குச் சொல்லிக் காட்டுவான். முக்கியமாக இடையில்லே
கூருடாகிய ஆங்கிலக் கவிஞர் மில்டனின் கவிதைகளை அவன் அடிக் கடி சொல்ல
ஆரம்பித்தான்.

ஆண்டுதோறும் பரவங்கள்
அழையாதிங்கே ஓடி வரும்
ஈண்டிவ்விதமாம் மாற்றங்கள்

பகலுமில்லை இரவுமில்லை
படவான் எழுவான் காட்சியிலை
திகழும் மலரின் அழகில்லை
தரியும் வசந்தக் காட்சியிலை

ஆடும் மாடும் மந்தைகளில்
அழகும் காணனே - மனிதர்களின்
பீடும் மிகக் முகங்காணனே
பெருகும் இரூளில்
வீற்றிருந்தனே.

அறிவுப் புலனின் கதவொன்று
அடியோடடதத்து முடிற்றே!
தூருவிப் பார்க்கும் என்கண்கள்
தீர்ந்தே பார்வைமறந்தனவே.

சில சமயங்களில் அவன் அம்மாவிடம் இது பகலா இரவா? என்று கடிப்பான்.
கடிட்டுவிட்டு

"நண்பகலின் பரோளியில்
நானிருட்டில் வாழுகிறனே
சுரியனை ராகுவிங்கு
சுழந்ததுவே ஆனால் அசு
சுரியர்க்கு மீட்சியுண்டு
சுடர் விழிக்கோ மீட்சியிலை
நித்தியமாம் கிரகணமென்

நதேத் திரத்தபைப் பிடத்ததுவவே"

என்று பாடுவான் .

ஸ்ரீ தரர்கள்கள் மங்கிவிட்ட போதிலும் அதிலிருந்த நோவும் வலியும் டாக்டர் நலெசனின் சிகிச்சையின் கீழ் இப்பொழுது முற்றாக மறந்துவிட்டன. ஆகவே அவன் தான் ஒரு குரூடன் என்பதை முற்றாகத் தன் மனதிலே ஏற்றுக் கொண்டு, தன்னை உலகின் பிரசித்தி பெற்ற குரூடர்களோடு ஒப்பிட்டுப் பசுவானான் . "தூரியோதனனுடைய தந்தை திருதராஷ்டிரன் ஒரு குரூடன் . மாளவ தசேத்துச் சத்தியவானின் தந்தை ஒரு குரூடன் . தபேஸே மன்னன் ஈடிப்பஸ் ஒரு குரூடன் . ஏன் , எங்கள் யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டைப் பரிசாகப் பெற்ற யாழ்ப்பாடிகட்டக் குரூடனென்றுதானே சொல்கிறார்கள் . ஆங்கிலப் பெரும் கவிஞன் மில்டன் ஒரு குரூடன் . அசோக மன்னனின் ஒரு மறைந்த கட்டக் குரூடனாம் ." இப்படி ஏதேதோ சொல்லிக் கொண்டே போனான் அவன் . சில வளேகைகளில் "அம்மா, இனி என்னபைப் பார்ப்பவர்கள் , 'அதோ ஸ்ரீ தர்போகிறான்' என்று சொல்ல மாட்டார்கள் . 'குரூடன் போகிறான்' என்று தான் சொல்வார்கள்" என்று கூறிச் சிரித்தான் . நோவர்கள் மறையைச் சிரிப்புச் சிறிது சிறிதாக மீண்டது . பகடிப் பசேசுகளும் மீள் ஆரம்பித்தன . ஆனால் நான் முழுவதும் சிரிக்கவும் அவனது முன்னைய பகைக் கமீளவில்லை . இடையிடையே வதேனையுடன் சரேந்தது வளிப்பட்டு இப்புதிய வடிகைகளைப் பசேசுகள் .

பொழுது போவதற்குப் புத்தகங்கள் படிக்க முடியாத நிலை . சித்திரம் தீட்ட முடியாத நிலை . நாடகம் நடிக் முடியாத நிலை . சினிமா பார்க்க முடியாத நிலை . கவலையின்றித் தனியே ஊர்சுற்ற முடியாத நிலை . இந்நிலையில் புதிய பொழுது போக்குடன் தவேபைபட்டன . இசைத்தட்டுகளும் வானொலி நிகழ்ச்சிகளும் அதற்குத் தவின . சிவநசேர் பட்டணத்துக்குப் போகும் போதெல்லாம் புதிய இசைத்தட்டுகளைத் தேடி வாங்கி வருவார் . அவன் அறகைக் குள் போய் "ரடேயிபோகிராமில்" தாமதே இசைத்தட்டுகைக் கழுவி, ஊசியையும் அதன் மீது வைத்துவிடுவார் அவர் . "அப்பாவா, நல்ல பாட்டு" என்பான் அவன் . சிவநசேர் ஒன்றும் பசேமாட்டார் . கண்கள் கலங்க வளியே போவார் . அதிமனிதர் அவ்வளேகைகளில் சாதாரண மனிதராகிவிடுவார் .

ஒரு நாள் தந்தை சிவநசேரிடம் ஸ்ரீ தர "அப்பா என் கண்களுக்குச் சந்திர சிகிச்சை செய்தாலென்னா? சில பெருக்குச் சந்திர சிகிச்சையால் பார்வை மீண்டதாக நான் களே விப்பட்டுக்கிறேன் ."

சிவநசேர் அதற்கு "உனது கண்ணில் ஏற்பட்டுள்ள நோய் நரம்புகளோடு சம்பந்தமானதாம் . சந்திர சிகிச்சை உயிருக்கே ஆபத்து உண்டாகக் கலாமென்று டாக்டர்

நிலைச்சன் கிறுக்கிறார். இந்த நோய் மிகவும் அரிதாகவே ஏற்படுமாம். ஆகவே சந்திர சிகிச்சை செய்ய அவர் அஞ்சுகிறார் ஸ்ரீ தர்" என்றார்.

"மலே நாட்களில் இதற்குச் சிகிச்சை இருக்கக் கூடுமல்லவா?" என்றான் ஸ்ரீ தர்.

"அங்கும் இந்த நிலைதான். சந்திர சிகிச்சை பற்றி உத்தரவாதம் கொடுக்க முடியாதென்றார். சில சமயம் உயிருக்கே ஆபத்து விளையலாம் என்று அவர் தெளிவாகக் கூறும்போது நாம் எப்படி அதற்குச் சம்மதிக்க முடியும்?" என்றார் சிவந்சேர்.

"அப்படியானால் குருடனாயிருக்க வண்டும்பெறு தான் என தலை விதி போலும்." என்று பெருமச்சு விட்டான் ஸ்ரீ தர்.

ஓர்நாள் ஸ்ரீ தர் அம்மாவிடம் குருடர் பாடசாலையில் குருடர்களுக்குப் புத்தகம் வாசிக்கச் சொல்லிக் கொடுப்பது பற்றிப் பேசினான். "நானும் அதைக் கற்றுக் கொள்ள விரும்புகிறேன். பிரெயில் முறை என்று அதற்குப் பெயராம். லாயி பிரெயில் என்ற பிரெஞ்சுக்காரர் கண்டுபிடித்த முறை. குருடர்களுக்கு அறிவுக் கண்ணைக் கொடுத்தவர் அவர். நானும் அதைக் கற்றுக் கொள்ள விரும்புகிறேன்." என்றான் அவன்.

அவன் இவ்வாறு சொல்லி நூலைந்து நாட்களிலேயே கொழும்புக்குச் சென்று ஓர் பிரெயில் வாத் தியாரை அம்ரத்திவிட்டார் சிவந்சேர். சீக்கிரமே பிரெயிலைக் கற்றுப் புத்தகங்களை வாசிக்கத் தொடங்கினான் அவன். கொழும்பில் குருடர் செவிடர் பாடசாலை முகாமகைக்காரரோடு, ஏற்பாடு செய்து பிரெயிலில் வெளியிடப்பட்ட பல நூல்களையும் நாடகங்களையும் கவிதைநூல்களையும் கட்டமகனுக்குப் பெற்றுத் தந்தார் சிவந்சேர். அவர்கள் செய்த இவ்வூதவிக் குத் தமது பதிலாகக் குருடர் செவிடர் பாடசாலையைக் குர்பா இருப்பதையாயிரம் நன் கொடை வழங்கவும் அவர் தவறவில்லை.

இவை இப்படிப் போய்க் கொண்டிருக்க, தன் காதலி பத்மா விஷயமாக ஸ்ரீ தரினின் மன நிலை எப்படியிருந்தது? சபரமரத்தடியில் நாடகத்திற்கு மறுதினம் தந்தையாருடன் அவன் செய்து கொண்ட ஓப்பந்தப் பிரகாரம் பத்மாவைச் சிவந்சேரே அனுமதித்தாலன்றித் தான் மணப்பதில்லை என்று அவன் ஒப்புக் கொண்டிருந்தானல்லவா? சிவந்சேரையும் பாக்கியத்தையும் பொறுத்தவரையில் இது அவர்களின் அன்பு மகன் செய்த பெருமீ தியாகமாகவே அவர்களுக்குப் பட்டது. ஆனால் ஸ்ரீ தரைப் பொறுத்தவரையில் இத்தகைய ஓப்பந்தத்திற்குத் தான் வந்த மன உண்மையில் தான் பத்மாவைக் குச் செய்த

மன்னிக்க முடியாத துரோகமாகவே பட்டது. "என்னுடைய இன்பத்ததைத் துறப்பதற்கு எனக்கு உரிமை இருக்கலாம். அவ்வாறு என இன்பத்தை நானே துறப்பதைத் தியாகம் என்று கட்டக் கொண்டாடலாம் தான். ஆனால் இன்னொருவர் இன்பத்தை, பத்மாவின் இன்பத்தைக் காலால் மிதித்துத் துவம்சம் செய்ய எனக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது? நம்பியிருந்தவளை நட்பாற்றில் விட்டுவிட்டனே. தந்தைமீது கொண்ட அன்பாலும் என உள எத தின் மிருதுத் தன்மையாலும் லவா நான் அவ்வாறு நடந்து கொண்டனே. மிருதுத் தன்மை. இல்லவே இல்லை. இதுதான் கோழதைத் தன்மென்பது, ஐயோ, நான் எவ்வளவு கொடியவன். பொறுப்பற்றவன். ஒரு பெண்ணைக் காதலித்து இல்லாத நம்பிக்கை எல்லாவற்றையும் அவள்க்குக் கொடுத்துப் பின்னர் மெல்ல நழுவி விட்டனே! பெரிய மோசமல்லவா இது. அப்பாவை விட்டு என்னால் வாழ முடியாது. அம்மாவின் அன்பில்லாமல் என்னால் இவ்வூலகில் இருக்க முடியாது, என்பதால் அந்தோ பத்மாவைப் பரிதவிக்க விட்டுவிட்டனே. நான் பொய்ப்பெயர் கபறி ஆள் மாறாட்டம் செய்து பத்மாவிடம் அகப்பட்டதுக் கொண்டபேர்து, "என்னமோசம் செய்யத் தானே இந்த நாடகம்" என்று அவள் என்மீது குற்றஞ் சாட்ட நான் எவ்வளவு யோக்கியன் போல அதிக ஆத் திரத்தூடன் அதற்குப் பதிலளித்தனே. ஆனால் நான் யோக்கியன் தானா? என போல் பரம அயோக்கியன் யாரிருக்கிறான்?" என்று தன்னதைத் தானே கடிந்து கொண்டான் அவன்.

இந்த எண்ணங்கள் அவன் மனதை அழுத்திக் கொண்டிருந்த போதுதான் அவன் கண் நோய் கடும்மையாக ஆரம்பித்தது. ஒரு நாள் பத்மாவைக் கடிதம் எழுதலாமா என்று கட்ட அவன் யோசித்தான். காகிதத் தையும் பனோவையும் கட்ட எடுத்துத் துக் கொண்டான். ஆனால் என்ன எழுதுவது? தன் துரோகத்தை எவ்வாறு அவளிடம் சொல்லுவது? இவ்வாறு நினைத்துக் கொண்டதும் காகிதம் எழுதும் யோசனையைக் கைவிட்டான். கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டழுதான். அழுவதை விட என்ன செய்வதென்றே அவன்க்குத் தெரியவில்லை.

ஆனால் பத்மாவின் நினைவென்னவோ அவன் உள எத்திலிருந்து மறவைதாயில்லை. அது தினந்தோறும் உள எத்தில் வளர்ந்து கொண்டே போவது போல் தோன்றியது. பத்மா பத்மா என்று ஸ்மரித்துக் கொண்டே அவன் காலம் கழிந்தது. மனோகனாவை ஒரு நாள் கட்டட்கு வளையே எடுத்துக் கையில் வைத்துக் கொண்டு அதற்கு "பத்மா பத்மா" என்று கப்பிடக் கற்றுக் கொடுத்தான். அதுவும் சீக்கிரமே பத்மா என்று கப்பிப் பழகிவிட்டது.

இவ்வாறு காலம் போய்க் கொண்டிருந்த போது தான் அவன் கருவிழிகளை இருட்டலம் முற்றாகக் களவி அவன்கைக் கருடனாக் கியது. கருடாகிய ஆரம்பத்தில் மனம் சிறிது காலத்துக்கு வறூ திசைகளில் சஞ்சரித்ததாயினும் கருட்டு வாழ்க்கை நிரந்தரமாகிவிட்டது என்றதும், இனி என்ன செய்வது என்ற நினைப்பில் மனதில் ஓர் அமதி பிறக்கவே செய்தது. அந்த அமதியிலே மீண்டும் பத்மாவின் நினைவைகைக் கடல் அலை போல் தோன்றி மனோத ஆரம்பித்தன.

"அப்படியா" என்று புன்னகை செய்தாள் பத்மா.

தங்கமணி "உன்னிடம் நான் ஒரு விஷயம் தனியே பசே வணேட்டும். இங்கே வா" என்று பத்மாவை நடபாதையின் ஓர் ஓரத்துக்கு அழைத்துச் சனென்றாள்.

"நான் ஊரிலிருந்து இவ்வாரம் தான் வந்தேன். ஸ்ரீ தருக்குப் பயங்கரமான கண் நோய். இரண்டு கண்களும் பொட்டயாகிவிட்டன. ஒன்றுமே தரெயாதாம். முழுகுக் குருடனாகிவிட்டார். என்ன வதைதியம் செய்தாலும் சுகப்படாதென்று டாக்டர் சொல்லிவிட்டாராம்."

"என்ன?" என்று திடுக்கிட்டாள் பத்மா. தங்கமணி "அதற்கென்ன பத்மா? நீ தான் புது ஆள் பிடித்து விட்டாயே. யார் இந்த புதிய மச்சான்?" என்று கலையாகப் பசினாள் தங்கமணி.

பத்மா பதிலளிக் கவில்லை. "அப்படியானால் அதுதான் அவர் எனக்குக் கடிதம் எழுதவில்லை போலும்" என்று தனக்குள் தானே க஠றிக் கொண்டாள் அவள்.

பின்னர் கமலநாதனுடன் அவள் சில சாமான்கள் வாங்க ஒரு கடகைக்குள் புகுந்தாள். தங்கமணியும் ரஜினாவை அழைத்துக் கொண்டு துணி வாங்கப் போனாள்.

வழியில் ரஜினா "உன் தோழி பத்மாவைப் போன முறை பார்த்தபோது சலேவை அணிந்திருந்தாள். இப்பொழுது உடையை மாற்றிக் கொண்டு விடாள். அவள் அணிந்திருக்கும் வதிப்ட் அவளுக்கு அழகாயிருக்கிறது." என்றாள்.

தங்கமணி வடுக்கென்று "ஆமாம். ஆனால் அவள் உடையை மட்டுமா மாற்றியிருக்கிறாள்? மாப்பிள் ளையையும் அல்லவா மாற்றி விட்டாள்" என்றாள்.

கடயிற் சாமான்களை வாங்கியபின் கமலநாதனின் பின்னே மோட்டர் சகைக்கிளில்

உட்கார்ந்து போய்க் கொண்டிருந்த பத்மா சிந்தனையில் மூழ்கியிருந்தாள். "நல்ல வேளை! எத்தகைய பெரிய விபத்தில் நான் சிக்காதது கிருந்தனே. ஸரீ தர் என்ன என்கனவே மணம் முடித்திருந்தானானால் நான் இப்பொழுது ஒரு கருடனில் மனவையாகி இருப்பனேல்லவா? அந்தச் சூந்தரேஸ் வரத்தான் என்னகை காப்பாற்றினார். எவ்வளவுதான் பணமும் நடிப்பும் அழகும் இருந்தாலும் கருடனின் மனவையாகக் காலந்தள்ளுவது இல்லை என்கன?" என்று சிந்தித்த அவள் கமலநாதன் தனக்குக் கிட்டத்தது அதிரஷ்டமே என்று தனக்குள் தானே க஠றிக் கொண்டுவனது முதுகதைத் தன்கரங்களால் அன்போடு தடவிவிட்டுக் கொண்டாள்.

ஸரீ தரிமியிருந்து பத்மா தனது மனதைக் கமலநாதன் பால் மாற்றிக் கொண்டது தந்தை பரமானந்தருக்கு இன்னும் தெரியாது. அதை எவ்வாறு க஠றுவதென்று தயங்கிக் கொண்டிருந்த அவளுக்கு ஸரீ தர் கருடனாகிவிட்டது ஒரு நல்ல செய்தி போலவே தோன்றியது. "ஸரீ தர் கருடனாகிவிட்டான். இந்நிலையில் பத்மா அவனை எப்பிக் கட்டுவது? கமலநாதன் அவளைத் திருமணம் செய்ய விரும்புகிறான். செய்து கொடுத்து விட்டால் என்ன? என்று அன்னம்மாகாவை அப்பாவிடம் பச்சும்படி துண்டிக் காரியத்ததைச் சாதித்துவிடலாம். எல்லாம் நல்லதுக்குத்தான்." என்றது பத்மாவின் உள்ளம்.

பத்மாவும் கமலநாதனும் பரமானந்தருக்குத் தெரியாமல் தான் நரூங்கிப் பழகி வந்தனர். பத்மா பலகலைக் கழகத்துக்குப் போகும் வழியில் அல்லது வரும் வழியில் தான் அவர்கள் சந்தித்துக் கொள்வது வழக்கம். அன்றும் அவ்வாறுதான் அவர்கள் சந்தித்துக் கொண்டனர். மோட்டார் சைக்கிள் சவாரி பத்மாவுக்கு இப்பொழுது சர்வ சகஜமாகிவிட்டது. அதற்குச் சௌகரியமாகவே வெளியில் போகும் போது க஠ட அவள் கவான் அணியும் வழக்கத்தை மறே கொண்டாள். முதலில் சற்று தயக்கத்தோடுதான் அவள் இப்பழக்கத்தை மறே கொண்டாள். பரமானந்தரைப் பொறுத்த வரையில் தம் மகள் நீச்சலுடைய போட்டியில் க஠டப் பங்குபற்றி விட்டதால், இப்பொழுது அவள் என்ன உடையை அணிந்தாலும், அவர் அதைப் பற்றி இலட்சியம் செய்வதில்லை. மலேம் இந்த உடைகள் எல்லாமே நீச்சலரணிக் கு இலவசமாகக் கிட்டத்தது பரிசுகள். எனவே பத்மா தன்னிஷ்டம் போல் அவற்றை அணிந்து மகிழ்ந்தும் என்று அவர் விட்டு விட்டார். இன்னும் அக்கம்பகத்திலுள்ள பெரிய இடத்துப் பெண்கள் பலரும் இவற்றை அணிந்து கொள்வதைத் தமது ம஠கக் கண்ணாடிக் க஠டாக அவர் பல தடவை பார்த்திருக்கிறார். இந்நிலையில் அவற்றை அணியக் க஠டாதென்று க஠றுவது சூத்தக் கர்நாடகம் என்பது அவர் நினைப்பு. பத்மா இவ்வாறு புதுமலேஸ் தர் உடைகளை அணிவதைப் பற்றி அடுத்து வீட்டு அன்னம்மாகக் கமட்டும் ஒருநாள் ஏதோ க஠றினாள். அதற்கு "போங்க அன்னமாக கா. இன்று எல்லாப் பெண்களும் தான் இப்படி உடுத்துகிறார்கள். நான் மட்டும் இப்படி உடுத்துவினால் என்னவாம். நீங்க க஠ட என் வயசாயிருந்தால் கட்டாயம் இப்படி உடுத்துவிரும்புவீர்கள். ஏன் இந்த உடை எனக்கு அழகாயில்லையா?" என்றாள். "அழகக் குக் குறதைச் சலில்லை. அடக்கம் தான் குறவையாயிருக்கிறது." என்றாள் அன்னம்மாக கா. "அது பரவாயில்லை" என்றாள் பத்மா.

பத்மாவும் கமலநாதனும் வழியில் பலதையும் பசேகக் கொண்டார்கள். கமலநாதன் "பத்மா, எப்போது எங்கள் கல்யாணம்?" என்று கட்டென். "சீ க்கிரமே ஏற்பாடு செய்கிறேன். பாருங்கள்" என்றான் பத்மா.

ஸ்ரீ தரகண்கள் கருடானது பற்றி சூழிபுரம் கந்தப்பசகேரர் பங்களாவிலும் பசேசுடிப்பட்டது. யாழ்ப்பாணம் நகரசபை மண்டபத்தில் நடபெற்ற புற்றுநோய்ச்சங்க ஆண்டு விழாவைக் குப்போயிருந்த போது அங்கு வந்திருந்த டாக்டர் நெல்சன் இச்செய்தியை அதிகார அம்பலவாணரிடம் கறியிருந்தார். அவரே இச்செய்தியைக் கந்தப்பசகேரர் பங்களாவுக்கு எடுத்து வந்தவர். இய்ப்பிப்பட்ட செய்திகளைத் தாங்கிச் செல்வதில் அதிகார அம்பலவாணருக்கு எப்பொழுதும் மிகவும் மகிழ்ச்சி.

"மிஸ்டர் கந்தப்பசகேரர்! உங்கள் மகள் அதிர்ஷ்டசாலி. தப்பி விட்டாள்." என்றார் அவர்.

"என்ன விஷயம்? துளிவாக சொல்லுங்கள்." என்றார் கந்தப்பசகேரர்.

"அதாவது ஸ்ரீ தருக்கு இரண்டு கண்களும் சந்திர சிகிச்சை முடியாத அளவுக்குப் பொட்டையாகிவிட்டனவாம். நல்ல வேளை! நீங்கள் விரும்பியபடி திருமணம் சிறிது நாட்களுக்கு முன்னர் நடந்திருக்குமானால் உங்கள் மகள் இப்பொழுது கருடன் மனவியாகியிருப்பாளல்லவா? உங்கள் நல்ல மனது காரணமாகவே கடவுள் அப்பிப்பட்ட சோதனையை உங்களுக்கு ஏற்படுத்தவில்லை." என்றார் அதிகார அம்பலவாணர்.

கந்தப்பசகேரர் அதை அப்படியே ஒப்புக் கொண்டார். டாக்டர் அமுதா கட்டதன்னை ஸ்ரீ தருக்கு வாழ்க்கைப்படாது காப்பாற்றியது நல்லபுரக் கந்தன்தான் என்று நம்பினான். "இல்லாவிட்டால் நான் கருடன் மனவியாகியிருப்பேனே" என்று கறிக் கொண்டான் அவள்.

ஸ்ரீ தரின் கண்களைப் பற்றிப் பசேப்பட்ட மற்றோரிடம் கிளாக் கர் நன்னித்தம்பி வீட்டு. தினசரி வீட்டு போய்க்கை கால அலம்பிச் சாப்பிட்டு முடித்ததும் மனவை செல்லம் மாவிடமும் மகள் சூசீ லாவிடமும் சிறிது நேரம் வெற்றிலை போட்டுப் பசேகக் கொண்டிருப்பது அவரது வழக்கம். ஸ்ரீ தர்தன் பார்வையை முற்றாக இழந்து விட்ட அன்று இரவு நன்னித்தம்பி அத்துக்கச் செய்தியை மனவிக் கும் மகளுக்கு மிக உணர்ச்சியோடு சொன்னார்.

"பாவம் சிவந்சேர் மகன். மிகவும் நல்லவன். தகப்பனை விட மலோன குணம். அவரிடம் அகங்காரமும் மிடுக்கும் உண்டு. ஸ்ரீ தரிடம் அவயுமில்லை. குழந்தை உள்ளம் படதை அவனுக்கு இப்படி நேர்ந்ததே" என்று சகோத்தரோடு சொன்னார் அவர். சூசீ லா தந்தை கிறிய விவரங்களைக் கேட்டுத் திகைத்தாள். "யாருக்கு கண்போய் விட்டதென்று சொன்னீர்கள்? ஸ்ரீ தருக்கா? பாவம், அன்று உங்கள் கந்தாரில் என்னோடு பசேய்போது அவர் கண்கள் நன்றாகத்தானே இருந்தன? மிகவும் அழகான கண்கள் என்று கபிட நினைத்தனே. பாவம், நல்ல குணம். வேடிக் கையாய்ப் பசேனாரல்லவா அப்பா? அவருக்கா கண்கள் போய்விட்டன?" என்று கேட்டாள் அவள்.

அதற்கு நன்னித்தம்பியர் "ஆம் சூசீ லா அவனுக்குத்தான் கண்கள் போய்விட்டன. எல்லாம் அவரவர் தலவிதி. அதையாரால் அழித்தழித்த முடியும்." என்றார்.

நன்னித்தம்பியர் மனைவி சிலைலம்மாவோ, ஸ்ரீ தர் சிறு குழந்தையாயிருக்கும் போது அவனதைத் தன் மடியில் தடுக்கி வதைத்து விளையாடியவள். அதை நினைவுப்படுத்திப் பசேனாள் அவள். "உங்களிடம் நான் அமராவதி வளவா விசேஷங்களாக்கு வரும் பொழுதில்லாம் ஸ்ரீ தரதைத் தடுக்கி வதைத்து விளையாடியிருக்கிறனே. மிகவும் அழகாயிருப்பான். என்னையென்று கப்பிடுவாள். பாவம் அவனுக்கு இப்படி வந்ததே" என்று வருந்தினாள்.

இவ்வந்நது சற்றேறக் குறையை ஒரு மாதங் கழிந்த பின்னர் பாக்கியத்தின் வணைடுகோளாக் கிணங்க சின்னைய பாரதியின் முயற்சியால் அமராவதி வளவாக்கு கோவிலில் ஸ்ரீ தரின் பெயரில் விசேஷ பிச்சைகள் சில தோடங்கப்பட்டன. அவனது சாதகத்தையார் தத பிரபல சகோதிடர் ஒருவர் சில குறிப்பிட்ட தயை வங்களாக்கு ஒரு மாத காலம் பிச்சை செய்து நவகக் கிரக சாந்தியும் செய்தால் ஸ்ரீ தர் நாளடைவில் தன் கண்பார்வையைப் பெற இடமிருக்கிறது என்று கிறியிருந்தார். அதன்படி ஏராளமான பணச் செலவில் பிச்சைகள் ஆரம்பமாயின.

பிச்சையின் ஆரம்ப தினத்துக்குத் தந்தை சிவந்சேர், தாய் பாக்கியம் ஆகியவர்களைத் தவிர சின்னைய பாரதியும் மனைவியும் கிளாக் கர் நன்னித்தம்பியர், அவர் மனைவி சிலைலம்மா, மகள் சூசீ லா ஆகியோரும் வந்திருந்தனர். நாதசூரம் வணை தனது மனோக் கோஷ்டியுடன் வந்திருந்தான். இவர்களைத் தவிர அமராவதி வலையாட்கள் எல்லோரும் கோவிலில் கபிடமிருந்தார்கள். அரசு சகர் பஞ்சநாத ஐயர் பிச்சைகளை வழக்கம் போல் நடத்தி வந்தார். பண்டிதர் சின்னைய பாரதியும் பிராமணராதலால் பிச்சைகளில் பஞ்சநாத ஐயருக்குத் துணைபுரிந்தார்.

ஸ்ரீ தர் பட்டாத்துப்பொட்டிட்டு மிகக் கம்பீரமாகவே விளங்கினானென்றாலும் தாய்

பாக்கியம் அவனதை தன் கரங்களால் வழிகாட்டி அழைத்து வந்த காட்சி மிகப் பரிதாபமாகவே இருந்தது. வழக்கத்தில் ஏறுபோல் நடக்கும் அவன் அன்று படிகளில் தட்டுத் தடுமாறி ஏறிய காட்சியைக் கண்டு எல்லோருமே கலங்கிவிட்டார்கள். சூசீ லாவின் கண்களில் கண்ணீர் துளித்து விட்டது. சிவநேசரம் தன் கண்களைத் தன் சால்வையால் துடைத்துவிட்டுக் கொண்டார். பிச்சை செய்ய வந்த ஐயரின் கண்கள் கபடக் கலங்கின.

ஏறக்கூறையை ஒரு மாதத்திற்கு முன்னர் தன்னோடு சிரித்து உரையாடிய ஸ்ரீ தரூக்கு இப்படித் திடீ ரெனக் கண்போய்விட்டதை நினைத்ததும் சூசீ லாமனம் கலங்கி விட்டது. ஐயோ, பாவம், ஓர் இளைஞனுக்கு அவன் திருமணம் செய்ய வண்பிய நேரத்தில் இப்படியும் நரேலாமா என்று வருத்தப்பட்டாள் அவள்.

அன்றிரவு பிச்சை முடியும் போது புத்து மணியாகிவிட்டது. மாரிகாலம், கடும் இருள். நன்னித்தம் பியரும் சிலைம்மாவும் சூசீ லாவும் அமராவதி வளவிலிருந்து அரமை மலை துறத்திலிருந்த தங்கள் வீட்டை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தனர். நன்னித்தம் பியர் டோர் சலடைடை அபித்துக் கண்டு முன்னால் போனார். மனைவியும் மகளும் பின்னால் சன்றோ கொண்டிருந்தனர். முழு அமதியுடன் விளங்க வண்பிய அவ்விரவை வயல்களிலிருந்த தவளகைகள் தம் சூரூதியால் விண்கபிவதை திருந்தன. நன்னித்தம் பியர் எப்போதும் ஏதாவது பசீக் கொண்டிருப்பவர். ஸ்ரீ தரூப பற்றியும் சிவநேசரப பற்றியும் ஏதேதோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். மனைவி சிலைம்மா அவரை ஆமோதித்துப் பசீக் கண்டு வந்தாள்.

நன்னித்தம் பியரின் ஒரு வழக்கம் என்னவென்றால் அவர் பசூவதற்குப் போதிய எதிரொலி இருக்கிறதா என்று அவதானித்துக் கொள்வதாகும். கபிட வருபவர்கள் போதிய ஆமோதிப்பு வசனங்கள் கபிறாவிட்டால் அவரால் அதைச் சகிக்கவே முடியாது. இது விஷயத்தில் சிலைம்மா சாடிக் கேற்று மபிடி. அவர் ஒன்று பசீனால், அவள் ஒன்பது பசீ ஆமோதிக்கத் தவறாவதில்லை. இன்றும் அவள் பசீக் கொண்டே வந்தாள். என்றாலும் சூசீ லா ஒன்றுமே பசூதா மனெனமாயிருந்தது அவரூக்குப் பிபிக் கவில்லை. ஆகவே திடீ ரென "சூசீ லா எங்கே? ஏன் பசூமல் வருகிறாய்?" என்று கபறிக் கொண்டே தமது டோர் சலடைடை அவளது முகத்துக்கு நரூகப் பிபித்தார் அவர். அப்போது அவர் கண்ட காட்சி அவரை அப்படியே திகைக்க வைத்துவிட்டது. சூசீ லா தன் மலே உதட்டைக் கீழ்ப் பற்களால் கடித்துக் கொண்டிருந்தாள். கண்களிலிருந்து கண்ணீர் கன்னத்தில் ரகேயைட்டு ஓபிக் கொண்டிருந்தது. "என்ன சூசீ லா ஏன் அழுகிறாய்?" என்றார் நன்னித்தம் பியர். அவள் அதைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுவிட்டாள் என்றாலும் சமாளித்துக் கண்டு தலையை ஆட்டி "ஒன்றுமில்லை" என்றாள்.

சிலைம்மாவும் மகளின் முகத்தைப் பார்த்தாள். "பாவம் அந்த ஸ்ரீ தரூன் கூரூட்டுத் தோற்றத்தைக் கண்டு அதற்கு இரங்கி அழுகிறாள். வேறென்ன. சூசீ லாவூக்கு மிகவும்"

